

VARGA RUDOLF
VILÁGVÉGI CSÁRDA

- ÚJ VERSEK -

© Varga Rudolf, 1998

Kiadja a Felsőmagyarország Kiadó

TARTALOM

VILÁGVÉGI CSÁRDA

ESTI MESE

ESTI MESE

ESŐ ESIK

BUDA

PARLAMENTI FELSZÓLALÁS

EZERKILENC SZÁZKILENCVENNYOLC LEGROSSZABB VICCÉNEK VÉGE
HOSSZÚ, MEGKÉSETT GYÁSZTÁVIRAT

FELEDNI ROSSZ ÁLMOT

FELEDNI ROSSZ ÁLMOT

AZ A MEGGYFA

A SZERELEM PIROS SAPKA

KI SZEMEMBE MONDJA

FANTOMFÁJÁS

VALAMI SAJGÁS

SERCINTÉSEK

SERCINTÉSEK

ÁLOMNAPLÓ

ÁLOMNAPLÓ

JAMPI A BÁLBAN

JAMPI A BÁLBAN

RESZTLI VERS

MINTHA VOLNA

KUNSZT

ÚJKORI TATÁRJÁRÁS

NINCS VIGASZ

FALKÁBAN JÁRTUNK

FALKÁBAN JÁRTUNK

VILÁGVÉGI CSÁRDA

Talán bőrén
a hajnali pára,
vagy szemének
mágneses sugara?

Mi ez a mandarin
szerelem?

Zsigeres
haláltánc, talán a se vele,
se nélküle
cirkuszi porondja?

Válaszolj, világvégi
csárda: Miskolckocsma!

Fanyar füveid
örvényében, macskajajos
járdáid huzatában,
megváltó szeszeiddel,
fattyaid tükrön
sikkantott, havas
zsilettpengéivel, káprázat
sztaniolropogásos,
hernyószaros füstsztálásában,

ne hagyd bennem
a szót,
azt az egyet!

Sajogj, csak
sajogj, szemem
elpattanásáig, tudóm
beroppanásáig, fogcsikorgatásig,
szivem meghasadásáig!

Négy ország határán
lángragyúlt Antarktisz,
világvégi csárda:
Miskolckocsma, szukaszagú
vakablakaiddal, szerelmes
zsákutcáiddal, Miskolckocsma,
hol földalatti szervezkedés
a Szinva, és
minden kóbor kutya
eltévedt, álarcos
terrorista.

Ej, Miskolc, lelkem
gazdája, te kormosfalú
kocsmá, hol tizenkét céltalan
november tizenhatodika
után, szökőéveim
nullanapján, tolvajok
órája táján, megperzselt
nagykabátom széle
ellebben egy salétromos
sarkon, s
hirtelen forgószél
kakasos kémények magasán
pörgeti elkoszlott,
mámoros kalapom.

ESTI MESE

ESTI MESE

Tiszán innen,
Dunán túl,
árpaföldek aranyán,
kölyökkorom Atlantiszán,
hanyattfekve gyűrött
tarlóágysíromra,
ráhangolom interaktív
tévém a Marsra,
lapát fülem:
parabola, cserepes számon
fűszál az antenna,
képernyőm: telihold,
kezdődik A hét,
lesem, ki viszi el a
balhét, bemondja pofámba
a komisszár:
kuss legyen! hisz'
épül a vodkagyár,
mint teli vödör
moslék, rámömlik
a Híradó, s végre
megtudom, mire
is kell az adó.

Tiszán innen,
Dunán túl,
árpaföldek aranyán,
kölyökkorom Atlantiszán
hanyattfekszem gyűrött
tarlóágysíromra,
nézem az égi
ábrát, s szembogaram
kinjában kimászik
arcomra.
Jól hallom? Egy darab
kattanás az ország?
Csontkezemmel földhözvágom
lakatlan koponyám,
ásom magam lefelé,
a föld gyógyító,
szíve felé, idegeim
szakadt hálójába
beakadva, sompolygok

másnaposan saját
háttam mögé
lopózva, középkelet
katlanában, háborgásom
hurokjában, lélegzésem
párhuzamában,
szívverésem lassuló
ritmusában,
ásom magam
lefelé, magam elől
előre halva,

de szám mindig
ugyanazt a
kisértetmondatot
huhogja,
millió
alakban, dadogva,
motyogva, hadarva,
hazudva agyam
kárhozott képzetét,
hogy
még
élünk.

Hol a kontinens
vége? s hol
kezdődik
az óceán,
hol van édesviz,
hol legelő,
minden őszünk tudta,
a tudat első
villanásától
fogva,

s most
vackolunk,
álmainknak
behódolva,
hová
elmúlásunk
pc nyelven
bekódolva,

gornyadunk
csapdánk csapszék
szegletén, isszuk a
keserű áldomást,
halálkanyarunk
speeddel felgyorsítva,

agymosás,
angyalpor,
agypúder,
agyhalál.

Sorsunk befejezetlen
könyv, vérünkkel
írva,
s most
választunk halálnemet
ezeréves, recsegő
szarufák alatt,
sarokba szorítva.

Tiszán innen,
Dunán túl,
árpaföldek aranyán,
kölyökkorom Atlantiszán
hanyattfekszem gyűrött
tarlóágysíromra,
nézem az égi
ábrát,
Isten éltesen,
hazám! mondanám,
miközben reszkető,
sorvadt kezem
az utolsó mondatot
a kocsma holtfehér
falára írja:

a
mesének
vége,
aludjatok
jól,
álmodjatok
szépeket,
jó
éjszakát
kedves
előfizetők,
előre
mindent
kifizetők,
kedves,
néma
nézőtársaim,
szerettelek
titeket.

ESŐ ESIK

Esik eső karikára,
pernye, lidérces hazámra,
bolhacirkuszunk porondjára,
eső esik karikára,

egyszemélyes zenekarom tust
húz, játszik, fújtat
tüdőm hasadásig,
bolond szívem fulladásig,

esik eső karikára,
fújom torkomszakadtáig,
álszentek álarcosbáljában,
fújom az érdekek bábszínházában,

esik eső karikára,
fújom atomrészegen a
világbúcsú úri zsúrában,
magamfajta korcsok kocsmájában,
rossz dzsangától pállott
szájjal, ebben az
atombiztos libalegelő
országban, fújom
atomtemetőnk kriptájában,
atomvonatok pályaudvarának
huzatos aluljárójában,
fújom hátsó udvarok
kíntornás homályában,
cselédorsunk cselédszobájában,
tetves éjszakai menhelyek
korgógyomrú konyhájában,

esik eső karikára,
fújom: ez már Amerika,
bár itt még csak
állig ér a kaka,
rázogatom csörgősipkám,
hajlongva gyűjtöm alamizsnám,
fújom orromat,
azt a borvirágosat, a jólét
golyóálló üvegére nyomván,
az aktuális segget fényesre,
nyilván,

esik eső karikára,
fújom csikóvérpíros
kabátban, fehéringes
hacukában, csámpás,
zöld cugos csukában,
fújom fosszínú gatyában,

rajtam a cucc tiszta
USA, bugylibicskámát
eladva nagyberuháztam
magamra, vettem
hosszú télre vászنام, az
Ezredvég Áruház
Nagy Szezonvégi Turkálójában,

esik eső karikára,
fújom, hogy bevésssem
computervírusos agyamba,
motyogom esti fohászomban:
na, jöjjön már az a
bomba! fújom,
hogy a szám bevérzik,
fújom, hogy ez már a
kánaán, hol
részvényért adják a
megváltást.

Eső esik, talán elállt,
eső esik, vagy talán más?
Fújom, s csak
ámulok: áru a
lelkem, így vagyok prostituált,
riszálom hájas fenekem,
közben szabadon rebegem:
igen, igen, igen, igen.

Sorsomat kezembe kapva,
most már én mondom
meg:
vagy
vissza,
vagy
sehova,
vagy,
hogy
akkor,
és
hogy
akkor
hova?

BUDA

Oda vezet,
minden utca
beleszomorodva
szóba, homályba,
belekeseredve
borba, kenyérbe,
beleundorodva ebbe
a ki tudjahogymibe,
csak az Isten
vesz tenyerébe.
Hazafúj a
szél hajnalra,
koksszal, hóval,
altatóval, Buda.
Végállomás:
Gellérthegy utca.

PARLAMENTI FELSZÓLALÁS

TLETZSIT SÉLŰYGGÁZSRO, KÖNLE
RÚ, RETZSINIM SÉ RÁKTITMALLÁ

KARU
TLETZSIT
ŐLESIVPÉK,
MIASRÁT

MOTALKONÓZS, TEYLEM TTI
KODNOMLE, AVTIDROF
MES
ZAGI,
LEZZE
MORÁZ
ÓZSLEF
ÁLAL
TAMOS
ZSITGEM
ŐLET
LEYGIF
TEKÜM
ÖKGEM
MÖNÖZS.

S
P A
T

EZERKILENC SZÁZKILENCVENNYOLC LEGROSSZABB VICCÉNEK VÉGE

És megértük:
a fark
csóválja
a kutyát.

HOSSZÚ, MEGKÉSETT GYÁSZTÁVIRAT

(sürgős, éjjel is kikézbcsítendő!)

HORPÁCSI SÁNDOR EMLÉKÉNEK

Sándor!
pírkad!
ébredj!
hahó!
mindjárt
becsengetnek,
lóra,
lúdtalpas
tanító!
vége
az
éjnek,
a
pofára
ejtett
napnak,
a
cech
kifizetve,
megint
jól
becsaptak,
húzzunk
innen
Sándor!
hiába,
itt
se
szeretnek,
bezárt
a
földi
csehó,
kertek
alatt
kolbászoljunk,

gyűrött
jakónk
ne
lássa
a
sok
úri
tahó,
ugrás,
Sándor!
te
diósgyőr-vasgyári
Jean-Luc Godard,
hernyózzunk
öklendve
a
szellem
hajnali
cigánysorán,
csak
hablatyoljon
a
sok
kamu
barát,
szerkesztő,
szesztéta,
író,
túró,
Sándor,
a
törvény
koszos
káoszából
ködlik
már
valami
jó
kis
essey?
nem?
de
azért
tudni
szeretném:
kérdelte
valaha,
valaki

tőled,
hogy
vagy
komám?
utoljára
mikor
ettél?

na,
jó,
ébredj,
Sándor!
löttyintsd
be
a
findzsa
alját,
töröld
meg
a
szádat,
mindjárt
bezár
a
XX.
század,
a
redőny
lehúzva,
a
forradalom
lefűjva,
fogd
be
a
pofád,
látod,
nem
akar
tanulni
a
szép,
új
világ,
csak
én
ugatom
neked,
a

terem-
tés
üres
padsorai
közt
ittfelejtett,
balfasz
tök-
hetes,
az
égi
katedrán,
tanár
úr,
jelentem:
az
osztály
a
pótvizsgán
is
bukásra
áll!
pattanj,
Sándor!
húzzál
a
gályára,
félretaposott
sarkú
cipőben,
félretaposott
sorsú
időben,
figyelj!
te
izgága
proli,
a
lehányt,
országnyi
ulti-
mátum
kártyaasztalon
nulla
a
tét,
s
rövid,

kinos
röhej
a
lét,
látom
leírva:
éltél
ötvennyolcat,
éltél
percből
talán
hatot,
nyolcat?
hát
fogd
az
intőt,
öreg
haver,
magatartás
elégtelen,
jól
figyelj,
Sándor!
ittén
minden
változatlan,
teszem,
ahogy
mondtad,
sirodra
nem
viszek
virágot,
hisz'
úgyis
összefutunk
a
mennyei
klotyóban,
s
pössentés,
fingás
közt
megváltjuk
a
világot.

FELEDNI ROSSZ ÁLMOT

FELEDNI ROSSZ ÁLMOT

Ködzuhogásból,
szívzsibbadás örvényéből
hányadik halálos
ébredést hozza
ez a démonos hajnal?

Álmomon
mik
szállnak át?

Véres vadlibák,
bukdácsoló kölyökkor,
farkaskutyaangyalkák?

Előző életeim
valamelyikében,
bénult egyidejűségben,
jégcsappal szűrja
át torkomat,
magához fagyaszt,
hidegit
a belenyugvás,
a
Zodiák
született
szűzével
fekszünk jégkorszakunk
havas Szibériájában,
ketten, együtt, egyedül,
se
bűnös,
se
ártatlan,
csak előző életeink
valamelyikében...
se
ártatlan,
se
bűnös...

Napjaink délutáni
ólombányájában,
tenyerem ráncait
viseli zúzmarás
fegyencarcom,
lehunyt szemem
Északi-sarkából
elfutna egy
életfogytos
könnyecsepp, kényszeres
szökevény,
elfogom,
letartóztatom,
megbilincselem,
letaglózom,
megtaposom,
nyakon szúrom,
agyonütöm,
felnégyelem,
kicsontozom,
felkoncolom,
szűzkurvám
hangját
nyelvemből
kitépem.
Vértől izamos
januárban
birkózva
fuldoklunk,
mielőtt
rossz
álmomat
feledem,
feladom,
mielőtt
ebből
a
történetből
mindketten
sikoltva,
némán
kihullunk.

AZ A MEGGYFA

Volt a domboldalon
egy meggyfa.
Kérgébe késsel
vésve egy
név monogramja.

Szerettem egy asszonyt,
mint anyját a
csipás kölyökkutya.
Világok titkának
határán, frontvonalán
szökve, kúszva, átaraszolva,
Naprendszerem ragyogó
bolygóján, csillagporzásban,
létem vasárnapdélutánján
ünnepi kalapom
felpántlikázva lestem őt,
a zsákmányt, vártam,
mint pók a
csak neki született
bogarat várja.

Volt a domboldalon
egy meggyfa.

Ő volt az
a meggyfa, ő, ki ott
volt az ősemlék
első szavában,
ott volt számon az
első jajdulásban, s ott
lesz az utolsó,
sápadt rándulásban,
levelei susogása örvénylő
kvazárok egeken
túli rádiógramja.

Volt a domboldalon
egy meggyfa.

Az idők
varasodó sebe felkaparva.
Előző életeim
valamelyikében, talán
egy szerdán, az
alkonyi mezőről
hazafelé tartván,
hajlékony ágát karomba fonta,
azóta Szent Anna-napok
táján, a homályos
kertek alján, mint

kifosztott, rühes
farkas a kacér,
jóllakott bárányt
kerülgetni szokta,
körülnéz a gyepen
lábnyomaim
a júliusi fagyban.

Volt a domboldalon
egy meggyfa.

Ő volt az
a meggyfa, neve
csontomra
tetoválva, vére,
vérem vasába oltva,
vagyok
gyóntatóbirágyilkosa.

Ő volt az a meggyfa.

Szárnyas hajtásáról
falbakapart kinom:
vércsepp hullik fehér
lapjaimra.

Volt a domboldalon
egy meggyfa.

Ő volt az
a meggyfa, életre-halálra.

Görbülök a rögre
alatta, mintha az
ég rámszakadna.

Volt a domboldalon
egy meggyfa.

Ő az
a meggyfa, öröktől fogva.

Nincs törvény,
se számtanok,
csak
a sejtés biztonsága:

volt a domboldalon
egy meggyfa.

A SZERELEM PIROS SAPKA

A halál pengeajkáról
a múló percet lecsókolva,
kihülő csikk
paraszáról újabb
mákonyfüstre gyújtva,
szerelem,
világ legnagyobb csalása,
logikák kártyaváromlása,
szerelem,
végelgyengülésig,
kiütésig
tartó ezerszer milliárd
menetes, tétnélküli
bokszeccs, hol
nincs győztes, nincs
vesztes, csak
zuhogó pofonok,
kin, ölelés,
kém és remegés,
taknyos, véres
könnyek, eltört
bordák, kiköpött
fogak, tántorgó
tánc, monoklis,
véraláfutásos szemek,
fogadkozás, férfizokogás,
gyilkos
egymásbakapaszkodás,
világháború,
melyben minden
bűn törvényes,
megengedett,
szerelem,
titkos kontinens, hol
a föld legszebb
tájak az
imádottgyűlölt kedves
testén, útlevel
nélkül bebarangolva,
bőre mezőségén,
sivatagján túl vár rád
szájának forrása,
két melle szelíd
szénaboglya,
combjai közt

elkinzott vándornak
nyitott ajtajú
örömtanya.

A szerelem piros sapka,
hóviharban
fagyos fülekre
húzva,
tavasszal
zsebredugva,
fiók aljára dobva,
otthoni melegben
elhajítva,
őszig
elfelejtve,
fogason
hagyva.

KI SZEMEMBE MONDJA

Fejszével, körömmel, foggal,
várva százszárnyú szeretőre,
ki tombol vérembe rejtőzve,
szuronnyal és bronz fokossal,

arca arcomra égetve,
nevét homlokomra savazza,
nincs helyem ebben a világban,
örökké tegnapra várakozásban,
tántorgok perc peremére,

már csak a jelenben élek,
mint lelőni való vadállat,
kormos lelkemre kozmál a bánat,
felszakadnak varak, évek.

Vérben úszó szárcsa mondja:
Isten hozott a pokolba.

FANTOMFÁJÁS

Mint elveszett kar,
sajogsz tovább,
feljajdulsz
ajtónyitásban,
felderengsz
hajnali négykor

nikotinmérgezett
álom
elektrosokkjában,
lúktet szíved
tenyerem
horpaszában,
beüt a
fagy
ebbe a
világvégi
bálba,

ne roncsolj
tovább,
zsibbasztó kín,
mindenség
hiánya.

VALAMI SAJGÁS

Pitymallatkor
körtepálinka
a fájós fog
emlékére,
az ok
régi, mint
az idő,
a derengés
pókfonalán
tart, fejjel
lefelé lebegve
egy áttetsző
kéz.

Valami sajgás
a szív helyén.

Isten bocsássa
meg bűnöm,
mert harangszóra
a felismerés
borzalmas,
mint az
ébredés.

SERCINTÉSEK

SERCINTÉSEK

I.

Egyedül kell
megszületni,
meghalni
is egyedül kell,
engedetlen,
komisz kölykét
elengedi,
s
ölbeveszi az
Úristen.

II.

Szégyellve,
hogymindennek
ellenére még
lélegzik,
csak
a test
van mozgásban,
a
lélek
elrejtőzik.

III.

Nyolcvannégy
novemberében
az év
tizenkét
fehér varja...
minden
kör bezárult,
tizenkét
szürke farkas...
a Duna jegén
felvérezték a
lékek,
egy
testben
két
lélek.

IV.

Egy nap,
ha már
semmitől
sem félek,
orgiázó
alkonyi
ébredés
után
befordulok
a falnak.

V.

Honnan tudhatnám,
hogy nincs,
ha nem lenne?

VI.

Ebben a gyönyörű
enyészetben érzem:
halottaim a
hold mögül
kinéznek.

VII.

Tágul a
világ,
szűkül a
lélek.
Feltámadás?
Az
meg
minek?

VIII.

Talán
semminek
sincs
oka,
minden
bűnt
elkövettem,
de magamnak
nem
hazudtam
soha.

IX.

Naponta becsapott,
félrevezetett népem,
a hazugság előtt
hétrét hajlik,
s
várja a
hatást.
Ezer esztendő
után
inkább
befejezné
a honfoglalást.

X.

Hátára fordult
bogár az
idő tenyerén,
oka ismeretlen,
célja csak
sejthető,
a világ
kora
túlment
felező idején.

XI.

Ki fizeti meg
ezt az évet?
Becsületből
hirtelen nagy
lett a túlkínálat.

XII.

Irigylem a világ
egyetlen igazát,
leggazdagabb emberét,
Kágyi Istvánt,
a szekszárdi elektromérnököt,
lelkéből mindenre futja,
ha meghal, élete
végéig siratja
negyvennégy gyönyörű,
kóbor kutya.

XIII.

Ne
sirasd
a tavalyi
havat,
a miskolci
Anna-búcsú
tükrös
mézeskalácsszíve
eltört
és
örökre
halott
marad.

XIV.

A csalásiparban,
ebben a
nagy piramisjátékban
amit nem lehet,
azt
mindent
szabad.

Ha mindenki
hazudik,
én
mért mondjak
igazat?

XV.

A holnap
már
elkelt,
a versenyben
nincsen
cél,
egypetējű
ikertestvérem
béget
a klónozott
remény.

XVI.

Hálóban
fennakadt
vétlen
vadak,
ránkomlik
a
civilizációs
ház.
Fogát
csikorgatja
az
utolsó
nomád.

XVII.

Ifjúságom
lombjait
elverte a
jég.
Tegnapom
nincs,
mit
eladhatnék
még.

XVIII.

Egydolláron
vett ország,
ollllllé!
Ácsolja-e
már
valahol
bárkáját
Noé?

XIX.

Minél
több
embert
ismerek
meg,
annál
jobban
szeretem
a
kutyámat.

XX.

Testvéreim, cigányok!
Hány Európa van
ezen a földrészen?
Hiába rabszolgasorsunk,
kulipintyónk közt
farkasvadászat,
hajtóvadászat,
időnket nem adjuk,
tisztántartjuk eszünket,
szívünket, szánkat.

XXI.

A halálnak
is van szépe.

Kormányt jobbra,
kormányt balra,
kormányt középre!

XXII.

Ki gondolta,
hogy ez lesz?
Mágikus
médiából
áll a
teremtett
világ.
Hol marad
a beavatás?

XXIII.

Az elnapolt
találkozáson
mit mondok
majd vacogva,
dadogva,
sunyin földet
nézve?
Mindig
máról tegnapi
éltem,
a választ
mindig
elhibáztam,
mit hazudjak,
ha megkérdi:

a tőle
kapott
földi jóval
hogyan sáfárkodtam?

XXIV.

Térdig aranyban
járó disznók,
gyémántot
zabáló malacok,
folyik az
idő rubin vére,
levett kalappal
táncoló
vidám világvége.

XXV.

Térkép fölött
spekuláns
vonalzó
átszabhatja-e
azt, ami
ma is
a miénk.

ÁLOMNAPLÓ

ÁLOMNAPLÓ

I.

Azt álmodtam,
hogymajdnem
élek.

II.

Kegyelmes Úristen!

III.

A túloldalról
vissza
nehezebb az út.

IV.

Apám, s anyám
közt egy
sámlin állok.

V.

Kis tó
fürdik
fekete
kacsában.

VI.

Kezét, hátul,
a fején
összekulcsolta
a
szív, és
megszakadt.

VII.

Nyelvem
feldagadt és
kiszáradt,
mint
anyámé, a
halálos ágyon.

VIII.

A metszés
pontos volt,
megszabadított
minden
törvénytől.

IX.

Egy héten
bejárom
ifjúságom
irgalmatlan
fővárosát.

X.

Kettős álarc
mögött
megpattan
a szem.

XI.

Valaki kinéz
fejem mögül.

XII.

Menyasszonyom
a Hold.

XIII.

Tízezer
kutyával
boldogok
vagyunk.

XIV.

Magam mellett
fekszem,
úgy
tizenöt centire.

XV.

Gyorsan kell
írni, mert égne-
nek a lapok.

XVI.

Kicsi vagyok.
Apámmal újra
felhajtunk
biciklivel az
Ongai-partra.
Alig bírok
menni
utána.

XVII.

Farkasokkal
beszélgetek.
Jól megértjük
egymást.

JAMPI A BÁLBAN

JAMPI A BÁLBAN

Honnan ez a szitáló
homály, korai
napnyugta, ölelés
után, vér
ize szádban,
lelked morfiuma,
hangod lőporfüstjében
lefűjt, végső
csata,
a kiejtett szó
már csak hullá,
véred sodrába dobva,
sós könnyeidben
fuldokolva, sajátmagad
torkát fojtogatva,
szeretőd testére, mint
deresre húzva,
szived őrlőmalmában
magad hamuvá, porrá
zúzva, sejteidben
felrobbanva, szempilláddal
takarózva, farkasok
óráján, mikor
beteljesedik minden
jóslat,
teliholdra
acsarogva,
vonitva,
dadogva,
toporzékolva,
tombolva,
jampi, vége
a bálnak,
húzz haza!

RESZTLI VERS

*(arra az alkalomra, ha egyszer, esetleg, netán,
valamikor, valahol Frédivel mondjuk megszorulnánk)*

Hitekből, szavakból,
szerelmekből, szeszekből
végleg kijózanodván,
e valótlan világban
nem maradt más,
csak a csörgősipkám,
csak igaz-hazugságaim,
meg a sánta kutyám,
kivel fogyó napjaim, s
kenyerem megosztván,
élünk, mint hal a
vízben, szívverésünk
iszapja alján.

Zsetonunk nincs,
merthogy OTP részletre
törlesztjük a
hazug-igazmondás
mágnesi luxusát, de
néha, néhanapján,
ha jut bagatell, kisadag
jointra, mint jóllakott
napközisek, Frédivel
kifekszünk a napra,
s vonítunk, ugatunk,
vicsorgunk, vigyorgunk
meglépett, közös
menyasszonyunkra, a
Kozmosz bárban a
Föld túlsó oldalán
hajnal óta kurválkodó
Holdra.

MINTHA VOLNA

Nyárvégi pára
a szem körül,
vagy végső
önfeladás?
Mintha bánat
volna, pedig
csak
lombhullás,
csak

a recehártya
őrzi a
repülés pillanatát.
Elherdált hit,
megtalált bizonyosság,
belakott szürkület,
farkasvakság.
Nagy Isten,
Kegyelmes Isten!
árnyék kerülgeti
a kihűlt házat.
Hatalmas Úristen!
mi ez az örök
várakozás?
mindig útra készen,
mintha volna
bánat.

KUNSZT

Negyvennyolcadik
őszöm az utcán
rámköszön,
biccent egy
hidegrázásos juharfa,
vihar, vagy
férfizokogás
lökdösi vállamat,
jégveritéken homlokom
alól nézem
az idő hullását,
ajtóstól nyitok
magamra.

ÚJKORI TATÁRJÁRÁS

Vonatunk az
alagútban.
Hol a végítélet?
A Föld
szíve
törékeny
mint
a
tojáshéj,

ha
elsötétül
az ég:
Isten
beszél.
Újkori tatárjárás,
vér spriccel
a hóra.
Hét perccel
múlt
éjfél.
Akkor még
hány az
óra?

NINCS VIGASZ

Szemem alatt
kéklik közelsége,
vállamon érzem
érintését,
nyakamban
leheletét,
lázashidegét,
hogyléte a földbe,
a sárba,
feltámadó
talpam alá.

FALKÁBAN JÁRTUNK

FALKÁBAN JÁRTUNK

Pengő bordákkal,
mint éhes
farkasok, falkában
jártunk, kocsmáról
kocsmára loholva,
fogunk ritkán
volt hústól
véres, egymás
szivszómelegénél
melegedtünk,
egymást tanitgattuk
vonítani
teliholdra.
Gömöri, Fórum, Zöldtakony,
Gagarin, Vakegér,
Hunyadipáncélos,
Hági, Háromlépcsős,
Körbeszaros, Lapos,
hajnali Tiszai,
köpködők, késdobálók,
kricsmik, kucikos talponállók,
hol vagytok?
magasba szálltatok
mint helikopterező
juharlevelek, elsodort
lombok?
vaksin bámészkodva,
amerre fordulok,
csak butító butikok,
rőfiklub cukrászdák,
salátabárok, fagyizók,
mekdonaldszok,
hol vagytok, ti
birgerlis, ostoros
kocsisok, markecolók,
zsebmetszők, tolvajok,
cigány őrgrofok,
vagabund vicomte-ok, néma
énekesek, vak látnokok,
sörhasú vajdák,
szabadnapos pincérek,
varacskos lókupecsek,

tenyérjós romacsajok,
lapátkezű szenesfiúk,
bikanyakú, ótvaras
szalmazsákmilliomos
koldusok,
hol vagytok
rumok, vodkák, szilvóriumok,
lusta házmesterek,
lidérces napok,
delejes delirium,
macskajajos másnapok,
örökszomjas macskajancsik,
ti, mélyreásva,
föld alatt is
örökké talponállók,
köszönöm, hogy
segítettetek
bocsáthatóvá tenni
ezt a
vidám világvégét,
szerelmes, áldottszennyos
létet,
hol vagytok, ti magányos
toportyánok,
részegesek mennyországában
is sátánfajzatok?

-&-